డిసెంబర్ 2009

ఈ నెల కథాసాగర మథనంలో విశ్లేషణకు ఆంధ్రభూమి, స్వాతి, నవ్య వారపత్రికలు, ఈనాడు, సాక్షి, ఆంధ్రజ్యోతి, వార్త, ఆంధ్రభూమి, ఆంధ్రప్రభ దినపత్రికల ఆదివారం అనుబంధాలు, రచన, స్వాతి, ఆంధ్రభూమి, చిత్ర, ఆంధ్రప్రదేశ్ మాస పత్రికలలో ప్రచురితమైన మొత్తం 95 కథలను చదివి ఈ క్రింద కథలను కౌముది పాఠకుల పరిచయానికి ఎంచుకున్నాను.

ఏదైనా రచన ఉత్తమ రచన అన్నీ ఎన్నుకోవటం ఎంత కాదన్నా ఎంపిక చేసే వారి వ్యక్తిగత అభిప్రాయం. అతడి వ్యక్తిగత అభిప్రాయాన్ని పలువురు ఆమోదిస్తే, ఆ ఎంపిక ఆ సర్వజనామోదం పొందుతుంది. అలాకాని పక్షంలో వాద ప్రతివాదాలు చెలరేగుతాయి. అందుకే సర్వసాధారణంగా ఉత్తమ రచనల ఎంపికలో ఒకరు కాక పలువురు న్యాయనిర్ణేతలుంటారు. దాంతో విభిన్న దృక్పధాలకు, దృక్కోణాలకు అభిప్రాయాలకు నడుమ సమన్వయం సాధించే వీలుంటుంది. అయినా సరే బహుమతుల నిర్ణయాలు వివాదాస్పదమవటం మన పద్ధతిలోనే ఎక్కడో లోపం ఉన్నదన్న ఆలోచనను కలిగిస్తుంది.

సాధారణంగా, పత్రికలలో పోటీకథల నిర్ణయంలో, బహుమతి వచ్చిన కథలేకాక, సాధారణ ఎంపికకు గురయిన కథలూ చదివే వీలు పాఠకులకు కలుగుతుంది. దాంతో అన్ని కథలూ చదివిన పాఠకుడికి, న్యాయనిర్ణేతల దృష్టి తెలుస్తుంది. బహుమతి గెలుచుకున్న కథలను ఇతర కథలతో పోల్చి విశ్లేషించే వీలుంటుంది. కానీ జాతీయ స్థాయిలో అవార్డులివ్వటంలో, ఇలా, బహుమతి గెలుచుకున్న రచన ఇతర ఏ రచనలతో పోటీ పడాల్సి వచ్చిందో తెలుసుకునే వీలుండదు. అసలు, ఏయే రచనలున్నాయో, అవార్డు ప్రక్రియలో పారదర్శకత ఉండి, అందరికీ తెలుస్తుంటే వివాదలు గణనీయంగా తగ్గే వీలుంటుంది. బహుమతి నిర్ణయ ప్రక్రియలో ప్రజలూ పాలుపంచుకుని అభిప్రాయాలు వ్యక్తపరిచే వీలుంటుంది. ప్రజాస్వామ్య ప్రక్రియలో బహుమతి నిర్ణయం జరుగుతుంది. ఇలాంటి పారదర్శకతలేని వ్యవస్థలో వివాదాలు, అనవసర వాదోపవాదాలకు తావుంటుంది. కాబట్టి, బహుమతుల గౌరవం నిలపటం కోసమన్నా భవిష్యత్తులో బహుమతుల ఎంపికలో పారదర్శకత ఉండే వీలు కల్పించాలి.

ఈ నెల సంపూర్ణంగా సంతృప్తి కలిగించే కథ దొరకలేదు. మాండలీకంలో కథలువచ్చాయి. అలవాటయిన అంశాలతో మూసకథలు వచ్చాయి. మూస అంశాలను వైవిధ్యంగా ప్రదర్శించిన కథలూ వచ్చాయి. అలాంటి కథలలో ఆసక్తికరంగా, భిన్నంగా ఉన్న కథలు ఇవి.

ఆంధ్రభూమి మాసపత్రికలో ప్రచురితమైన ఎన్. శివనాగేశ్వరరావు రచించిన 'నేను నాటిన మొక్కలు,' డా.కొఠారి వాణి చలపతిరావు రచించిన 'అవగాహన' కథలు మంచి చెప్పే కథలు. ఈ కథల గురించి విపులంగా వివరించకపోవటానికి ప్రధాన కారణం. 'అవగాహన' కథలా కాక ఉపన్యాసంలా ఉండటం, 'నేను నాటిన మొక్కలు' కథలో ఆదర్శం బాగున్నా 'లాజిక్'ను ఆచరణ సాధ్యాన్ని

విస్మరించడం. 'అవగాహన'లో అత్త, కోడళ్ళు, డబిడ్డల నడుమ ఉండవలసిన దర్శ సంబంధం గురించి చర్చ ఉంటుంది. 'నేను నాటిన మొక్కలు' కథలో ఓ వ్యక్తి ఇంట్లోవాళ్ళ స్వార్థానికి విసిగి, ఓ అనాథ శరణాలయం ఆరంభిస్తాడు. అరవై దాటేసరికి 'నా తరువాత ఈ ఆశ్రమం నడిపేదెవరు?' అన్న ప్రశ్న వస్తుంది. 12 ఏళ్ళ పిల్లవాడు ముందుకి వస్తాడు. ఆచరణ కాని మంచిమంచి విషయాన్ని చూపిస్తుందీ కథ.

డిసంబర్ 9 వతారీకు నవ్య సంచికలో ప్రచురితమైన సలీం కథ 'పరుగు' సమకాలీన సమాజంలోని సమస్యను ఎత్తి చూపించినా, కథ మూసలో, మామూలుగా ఉండి, ప్రచారంలో ఉన్న అపోహలను ప్రదర్శిస్తుంది. ఓ అమ్మాయి పరుగు పోటీల్లో గెలవటం కోసం రాజీపడుతుంది. జీవితంలో అనేక ఇతర అంశాలలో రాజీపడుతుంది. ఈ విషయం బహిర్గతమవగానే ఆత్మహత్య చేసుకుంటుంది. ఆటగాళ్ళు, ముఖ్యంగా, మహిళ క్రీడాకారిణుల పట్ల బోలెడన్ని అపోహలు ప్రచారంలో ఉన్నాయి. అవన్నీ నిజం అన్నట్టు ఉంటుందీ కథ.

ముడుపు

డిసెంబర్ 13, ఈనాడు ఆదివారం అనుబంధంలో ప్రచురితమయిన ఈ కథను రచించింది సింహ ప్రసాద్. కథ మనకు అలవాటయినదే. ఒక దశలో మామూలు కథ అని నిర్ణయించేసుకుంటాం. కానీ రచయిత చివరలో ఇచ్చిన ట్విస్ట్ కథ స్వరూపాన్ని మార్చేస్తుంది. హేమంత్ అనే యముడు తన తండ్రికీ, బామ్మకూ నడుమ తెగిపోయిన సంబంధాన్ని పునరుద్దరించుకోవాలని బామ్మ దగ్గరకు వెళతాడు. ఆస్తిపంపకాల విషయంలో సోదరికి ఎక్కువ వచ్చిందన్న కోపంతో హేమంత తండ్రి బామ్మతో తెగతెంపులు చేసుకుంటాడు. కానీ తన తండ్రి ఆమె అసలు కొడుకు కాడని, అయినా స్వంత కూతురితో సమానంగా తండ్రిని చూసుకుంటోందని హేమంత్‌కు తెలుస్తుంది. మానవ సంబంధాలలోని గొప్పతనాన్ని, అల్పత్వాన్ని, ఒకే చోట అత్యద్భుతంగా చూపిన కథ ఇది.

ఏంచేటు

27 డిసెంబర్ ఆంధ్రజ్యోతి ఆదివారం అనుబంధంలో ప్రచురితమైన ఈ కథను రచించింది డా.జె.వి.రమణరావు. రాముడి విగ్రహాన్ని ఊరిగించే ఓ వ్యక్తి అంతరంగ చితం ఇది. మోకాలెత్తుండే పంచలోహ విగ్రహాలవి. కథా రచయిత ఆ వ్యక్తి అంతరంగంలో అందరినీ తిట్టుకోవటం, విసుక్కోవటం, తన అన్యాయాన్ని వెళ్ళబోసుకోవటంతో నింపేశారు. కథలో రచయిత ప్రస్తావించిన విషయాలు నిజం కావచ్చు. కానీ, ఇప్పటికీ, దేవుడంటే, చదువుకున్న వాళ్ళతో ఎంత చిన్న చూపు ఉన్నప్పటికీ, ఇలాంటి చిన్న చిన్న పనులు చేసేవాళ్ళలో పూజారులకన్నా ఎక్కువ చిత్తశుద్ధి, నమ్మకం, విశ్వాసాలున్నాయి. తనను కాదని ఆ పనికి మరొకరిని నియమిస్తే 'నా రాముడు నేను లేకుండా ఎలా కదులుతాడు?' అని తొడగొట్టి ప్రాణాలు తీసి, ప్రాణాలు ఇచ్చేటంత విశ్వాసం అది. అయితే దైవం, సాంప్రదాయం అనగానే దాన్లోని నెగిటివ్ ధోరణిని చూపించటమే సర్వ జనసమ్మతం. అమోదయోగ్యం.

చెదిరిన కల

డాక్టర్ ప్రసాద్ కల్లూరి రచించిన ఈ కథ సమకాలీన సమాజాన్ని పట్టి పీడిస్తున్న ప్రధాన సమస్యను ప్రస్తావిస్తుంది. అయితే, కథ మామూలు రొటీన్ కథలా, అలవాటయిన మలుపులతో సాగుతుంది. కథాసాగర మథనంలో ఈ కథను ప్రస్తావించటం, ఎంచుకున్న అంశం గురించే తప్ప కథనం కోసం కాదు. 'రియాలిటీ'షో ల పేరిట, యువతులతోనే కాదు పసిపిల్లలతో కూడా విచ్చలవిడి నృత్యాలు చేయించటం, అదే గొప్ప కళారాధన అన్నట్టు చూపటం సమాజంపై ఎలాంటి ప్రభావం చూపిస్తుందో ఇంతవరకూ మన కథకులు అధికంగా స్పృశించని అంశం. ఆ అంశాన్ని స్పృశిస్తుందీ కథ అయితే అమ్మాయి సామూహిక మానభంగానికి గురవటం తదితరమైన వన్నీ ఈ కథను రొటీన్ కథగా మిగిలిస్తాయి.

ఇష్టం - ప్రేమ

అపర్ణా దీక్షిత్ రచించిన ఈ కథ ఆంధ్రభూమి మాసపత్రికలో ప్రచురితమయింది. మామూలు ప్రేమ కథలకు భిన్నంగా, ప్రేమకు ఇష్టానికి నడుమ వున్న తేడాను సున్నితంగా చూపాలని ప్రయత్నించిన కథ ఇది - ఓ అబ్బాయి, అమ్మాయిని చూసి ప్రేమిస్తాడు. పెళ్ళి ప్రపోజ్ చేస్తాడు. పెళ్ళి నిర్ణయమైపోతుంది. పత్రికలు ప్రింటయిపోతాయి. కానీ అమ్మాయి ఇంట్లో అందరూ అల్పాయుష్కులని తెలియటంతో భయపడి అబ్బాయి పెళ్ళి రద్దు చేసుకుంటాడు. మరో పెళ్ళి చేసుకుంటాడు. సుఖంగా ఉంటాడు. ఓ రోజు అతడికి ఆ అమ్మాయి కలుస్తుంది. ఆమె కూడా సుఖంగా ఉంటుంది. పెళ్ళవుతుంది. అప్పుడు ఆ అబ్బాయి ఆలోచిస్తాడు. 'సీతను నేను ఇష్టపడ్డాను. ప్రాణాపాయం అనేసరికి తప్పుకున్నాను. ఇష్టాన్ని చంపుకోవచ్చు. కానీ ప్రేమను ఎవరూ చంపుకోలేరు. దీనిని బట్టి నేను సీతను కేవలం ఇష్టపడ్డానుకానీ ప్రేమించలేదని అర్ధమయింది' అనుకుంటాడు. తాత్కాలికావేశంలో ఏదో నిర్ణయం తీసుకుని, ఒక్క క్షణం ఆగి విచిక్షణ ప్రదర్శిస్తే మంచిదన్న భావాల్ని పరోక్షంగా కలిగిస్తుందీ కథ. మంచి కథ.

తిండిగింజలు

ప్రతాప రవిశంకర్ రచించిన ఈ కథ డిసెంబర్ స్వాతి మాసపత్రికలో ప్రచురితమయింది. నిజానికి ఈ కథ ఈనెల కథ కావాల్సింది. ఎంతో ఆలోచించి, అనేక విషయాలను విశ్లేషించిన తరువాత నిర్ణయం మార్చుకున్నాను. చక్కని కథ ఇది. ఓ పల్లెటూరిలో రైతులు పంటలు పండించటం మానేస్తారు. తనకు రావాల్సిన కౌలు డబ్బు రాకపోవటంతో విషయం తెలుసుకోవాలని సూర్యనారాయణ ఊరుకువస్తాడు. విషయం తెలుసుకుంటాడు. రైతులు పంటలు పండించటం ఎందుకు మానేశారంటే అందరూ వేరే పనులే చేస్తుంటే, పంట ఎవరు పండిస్తారు? తిండి ఎలా వస్తుంది? రకరకాల ఫ్యాక్టరీలు పెట్టి నిరుద్యోగ సమస్యను తీరుస్తున్నట్టుగా చెబుతుంది కానీ, వ్యవసాయం ఉద్యోగాల దెబ్బకు అణగారి పోతోందని, వ్యవసాయం ఆగిపోతే ఆహారధాన్యాల కోత వల్ల దేశంలో ప్రజలు కరువు కాటకాలతో తిండిగింజలు లేక మాడిపోతారనే విషయాన్ని గ్రహించలేకపోతోంది. దీన్నొక సమస్యగా భావించడం లేదు' అంటాడు రచయిత ఓ సందర్భంలో. సెజ్‌ల గురించి, రైతుల కష్టాలు, కడగళ్ళు, ఆత్మహత్యల గురించి బోలెడన్ని కథలు వచ్చాయి. ఆవేశం, ద్వేషం చిందించాయి. కానీ అవేవీ సాధించలేని ఈ కథ ఎలాంటి ఆవేశం, ద్వేషం, రక్తపాతం, ఆత్మహత్యలు లేకుండా సాధిస్తుంది. పాఠకుడిలో ఆలోచన కలిగిస్తుంది. అసలు సమస్య వైపు దృష్టిసారిస్తుంది. రాబోయే భయంకర సమస్య స్వరూపాన్ని ఎత్తి చూపిస్తుంది. పల్లె వదలి పట్నం వెళ్ళిన వాళ్ళు మళ్ళీ వ్యవసాయం వైపు మళ్ళాలని పరిష్కారం సూచిస్తుంది.

అతి చక్కని, అర్ధవంతమైన కథ ఇది. ఉపన్యాసాలు, సిద్ధాంతాల రాద్ధాంతాలు లేకుండా కథ పరిధిలోనే సత్యాన్ని గొప్పగా చూపిస్తుందీ కథ.

గ్లాసియర్

పెద్దింటి అశోక్ కుమార్ రచించిన ఈ కథ డిసెంబర్ 30, నవ్యలో ప్రచురితమయింది. గ్లాసియర్ (glaciar) అంటే, హిమానీ నాదం. పైకి కఠినంగా, తొణకకుండా ఉంటూ లోన వెన్నలా కరిగే వారిని గ్లేషియర్‌తో పోలుస్తారు. శశాంక్ అనే వ్యక్తి 'వసంత' టీచర్ మానసిక వ్యాధికి కారణం తెలుసుకోవటం, చికిత్స చేయటం ఈ కథ. వసంతా టీచర్ శశాంక్‌కు యవ్వనంలో పరిచయం అవుతుంది. అతడిని ప్రభావితం చేస్తుంది. ఆమె వల్ల అతడు బాగా చదువుతాడు. ఆమె కూడా చనువుగా ఉంటుంది. ఓ రోజు ఓ బహుమతి ఇస్తానంటుంది. కానీ తరువాత రోజునుంచి తనతో మాట్లాడవద్దంటుంది. శశాంక్‌కు అర్ధంకాదు. ఇప్పుడు ఆమె కలిసేసరికి పిచ్చిపట్టి ఉంటుంది. ఎవరితోనూ మాట్లాడదు. శశాంక్ ఆమె మానసిక సమస్యను తెలుసుకుని నయం చేయటం కథ. ఇదీ ఈ నెల కథ.

ఈ నెల కథ కోసం తిండి గింజలు, గ్లాషియర్ కథల నడుమ మంచి పోటీ వచ్చింది. ఏది ఎంచుకోవాలో చాలా ఆలోచించి నిర్ణయించుకోవాల్సి వచ్చింది. గమనిస్తే, 'గ్లేషియర్' కథలో లోపాలు కనిపిస్తాయి. పాత్ర చిత్రణలో అసంబద్ధాలు కనిపిస్తాయి. మానసిక

రోగానికి సంబంధించిన అంశాలలో 'లోతు' కనబడదు. ముఖ్యంగా వాసంతి పాత్ర చిత్రణలో కన్సిస్టెన్సీ కనబడదు. ఆమె రోగ నిర్ధారణ కూడా హాస్యాస్పదంగా ఉంటుంది. ఏమీ పరిశీలించకుండా డాక్టర్లు ఎలక్ట్రిక్ షాకులు కూడా ఇచ్చేయటం కూడా ఇచ్చివేయటం ఔచిత్యం అనిపించదు. పైగా, ఆమె రోగాన్ని నయం చేయటం కోసం నాయకుడు నిర్ణయించినది హాస్యాస్పదంగా ఉంటుంది. అదేదో సినిమాలో హీరో తలమీద బలంగా దెబ్బపడగానే మాటపోతుంది. మళ్ళీ చివర్లో తలపై బలంగా దెబ్బపడగానే మాటవచ్చేస్తుంది. 'వీడేనన్ను కొట్టింది' అంటూ విలన్ వెంట పడతాడు హీరో. అలా ఉంటుంది డాక్టర్ నిర్ణయం.

కానీ ఈ కథలో గొప్పతనం కథను రచయిత ఆసాంతం ఆసక్తి ఏ మాత్రం తగ్గి మూడు, అడుగడుగునా ఆసక్తి పెంచటంలో కనిపిస్తుంది. ఇది పూర్తిగా రచయిత రచన ప్రతీకకు అద్దం పట్టే కథ. మామూలు కథకుడిని, ప్రతిభావంతుడయిన రచయిత నుంచి వేరు చేసేదీ అంశమే. మాములు రచయిత కథల్లో గొప్ప అంశం గొప్పగా, మామూలు అంశం మామూలుగా అనిపిస్తుంది. ప్రతిభావంతుడయిన రచయిత రచనలో మామూలు అంశాలు కూడా అత్యద్భుతమైన ఆసక్తి కలిగించే కథలుగా మారతాయి.

ఈ కథలో రచయిత పలు అంశాలను సున్నితంగా స్పృశించాడు. ఉల్లిని చీలుస్తుంటే పొరలు పొరలుగా విడువడేట్టు ఈ కథలోనూ రకరకాల పొరలు ఉన్నాయి. నాయక వ్యక్తిత్వం కల మహిళ. దాంపత్యాన్ని ధర్మంపై నమ్మకం ఉన్న వ్యక్తి. భర్తమాటకు విలువనిస్తుంది. కానీ ఆమెను మనిషిగా, వ్యక్తిగత అభిప్రాయాలున్న తెలివైన వ్యక్తిగా చూడలేని భర్తవల్ల మానసిక గాయాలు అవటం ఓ కథ. ఆమె యవ్వనం నుండీ ఆరాధిస్తూ, ఎదిగి ఓ స్థాయికి వచ్చినా ఆమె పట్ల గౌరవం, ఆసక్తి తగ్గని శశాంక్ కథ మరొకటి. ఆకర్షణ సామాజిక స్థాయి, దృష్టిని బట్టి మారుతుందని మరోవైపు సూచిస్తుంటుంది కథ. యవ్వనంలోని ఆకర్షణ ఎదుగుతున్న కొద్ది జ్ఞాపకంగా మిగిలిపోతుందన్న నిజం ఇంకోవైపు ఇలాంటి అనేకానేక అంశాలను ఆసక్తి కలిగించే మాలలా గుచ్చుతూ, విసుగు కలగనీయకుండా శశాంక్‌కు ఆమె ఇస్తానన్న 'గిఫ్ట్'. ఇలా కథను మొదటి నుంచి చివరివరకూ చదివింపచేసేట్టు రచించిన రచయిత అభినందనీయుడు. ఎలాంటి సిద్ధాంత ప్రకటనలు లేకుండా మహిళ అణిచివేతను ఓ జీవితం ద్వారా చక్కగా ప్రదర్శిస్తాడు రచయిత. మరోవైపు మొగ్గలోనే ఆగిన ప్రేమకథ. ఇలా రచయిత ఈ కథను చెప్పిన విధానం ఈ కథను ఈ నెల కథగా ఎంచుకోవటంలో ప్రధాన పాత్ర వహించింది. 'తిండిగింజలు' కథ చక్కనిది. ఆలోచింపచేస్తుంది. కానీ అలాంటి కథ చెప్పటం సులభం. పాఠకులను ఆకర్షించటం సులభమే. కథాంశంలోనే ఆ గొప్పతనం ఉంది. 'గ్లాసియర్' కథ అలా కాదు. ఏ మాత్రం పట్టు తప్పినా కథ అభాసుపాలవుతుంది. కథనంలో మెళుకువలు తెలుసుకోవాలనుకునేవారు జాగ్రత్తగా విశ్లేషిస్తూ చదవవలసిన కథ ఇది చదవండి మీ అభిప్రాయాని నిర్మొహమాటంగా తెలపండి.

ఈనెల కథ

గ్లాసియర్ - పెద్దింటి అశోక్ కుమార్

డిసెంబర్ ౩౦, నవ్య వార పత్రిక ౨౦౦౯ సంచిక నుంచి

హఠాత్తుగా ఎదురుపడ్డ ఆమెను చూసి ఉలిక్కిపడ్డాడు శశాంక్. బ్రేకును బలంగా నొక్కాడు. అడుగుదూరంలో కారు కీచుమని ఆగిపోయింది. ఆ శబ్దానికి అందరూ అటువైపు చూసారు.

శశాంక్ మాత్రం ఆశ్చర్యంగా ఆమెనే చూస్తున్నాయి.

'వసంత టీచర్' అతడి పెదాలు అస్పష్టంగా పలికాయి.

ఆమె కారుకు అడుగుదూరంలోనే ఉంది. రోడ్డును క్రాస్ చేసి పక్క సందులోకి పోబోతుంది. ఒక్క క్షణం ఆలస్యం జరిగినా కారు ఆమెను ఢీ కొట్టేదే. ఆ కుదుపునకు వెనకసీట్లో కునికిపాట్లు పడుతున్న జయమ్మ తూలి పడబోయి నిలదొక్కుకుంది ఏం జరిగిందని భయంగా ముందుకు చూసింది. చుట్టుపక్కల వాళ్ళు ఆసక్తిగా చూసారు. వెళ్ళిపోతున్న ఆమె వైపు అవునా కాదా అన్నట్టు చూశాడు శశాంక్. టక్కున కిందకి శశాంక్. పిలుద్దామనుకున్నాడు. కాళ్ళకు చెప్పులు లేవు. మురికిగా బట్టలు, జడలు గట్టుకుపోయిన జుట్టు. తెలిసున్న మొహం కాబట్టి సరిపోయింది. లేకుంటే శశాంక్ కూడా పిచ్చిది అనుకునే రూపం. ఆ రూపమే శశాంక్ గొంతును నొక్కింది.

సందు మలుపు తిరిగి మెయిన్ రోడ్ ఎక్కిన వసంత జనంలో కలిసి పోయింది. ఆమె కనుమరుగయ్యేవరకు అతడి చూపు స్టీరింగ్ వైపు తిరగలేదు. కారు అద్దాలు దించి అటూ ఇటూ చూసిన జయమ్మ 'శశీ.. ఏమయిందిరా..?' అని అడిగింది.

గేరు మారుస్తున్న శశాంక్ క్షణం ఆగి తల్లివైపు చూసాడు. తల్లి అతడి మొహంలో అమితమైన ఉద్వేగాన్ని చూసింది. వసంత కనిపించలేదు.

కారు ముందుకు పోతుంది శశాంక్ కళ్ళల్లో వసంత రూపమే కదులుతోంది.

***

ఇరవై ఏళ్ళ కిందమాట. అప్పుడు శశాంక్ పదవ తరగతి. సోషల్‌కు కొత్త టీచర్ వచ్చిందంటే ఆసక్తి. ఎలా ఆటపట్టించవచ్చనే ఆలోచన. అప్పటికి శశాంక్ ఆకతాయితనం మీద ప్రిన్సిపల్‌కు ఎన్నో ఫిర్యాదులు. తల్లిదండ్రులను పిలిపించాడు కూడా. శశాంక్‌కు చదువురాదని వారు ఎప్పుడో నిర్ధారించుకున్నారు. టెంత్ పూర్తయితే ఏ మెకానిక్ పనో నేర్పి ఓ షెడ్డును పెట్టాలనే ఆలోచనలో ఉన్నారు. ప్రిన్సిపల్‌కు ఏదో ఒకటి నచ్చచెపుతున్నారు.

సన్నజాజి పరిమళంలా వచ్చింది వసంత టీచర్. వయసు ఇరువైకి అటు ఇటూ ఉంటుంది. పిల్లల్లో కలిసి పోయింది. శశాంక్ మంత్ర ముగ్ధుడైపోయాడు. ఆమెను మరి మరీ చూడాలనిపించేది. ఆమెతో మాట్లాడాలనిపించేది. ఆమె పొగిడితే ఎక్కడలేని ఉత్సాహం వచ్చేది. తిడితే ఎక్కడలేని నీరసం వచ్చేది. చదువుకోడానికి ఇంటికి రమ్మనేది ఆమె ఎదురు పడినప్పుడల్లా ఏదో తెలియని ఉద్వేగం. పాఠం చెబుతుంటే ఆమెను చూడాలనిపించేది. అందం, అందాన్నిమించిన ఆకర్షణ. ప్రిన్సిపల్ ఎప్పుడూ ఆమె వెంటే తిరిగేవాడు. అతడిని చూస్తే కోపంగా ఉండేది.

నెలరోజుల్లో శశాంక్‌లో చెప్పలేని మార్పు. ఆటలు బంద్. అల్లరి బంద్. తిరుగుడు బంద్. స్కూలు వసంత టీచర్ ఇల్లు. అంతే! చదివినా చదవక పోయినా ఎప్పుడూ సోషల్ బుక్ చేతుల్లో ఉండేది. సోషల్ నోట్స్ నీట్‌గా రాసేవాడు.

***

'ఎక్కడరా వసంతా.. ఏదీ' జయమ్మ రెట్టించి అడిగింది.

'ఇప్పుడేనమ్మా.. కనిపించినట్టే కనిపించి మాయమయింది. అసలు ఆవిడనో కాదో..' అనుమానాన్ని వ్యక్తం చేసాడు.

'ఇక్కడే ఉంటున్నారు. ఇద్దరు బిడ్డల పెళ్ళిళ్ళయ్యాయి. అందరు ఒక స్థాయిలో ఉన్నారు. పాపం శంకర్ ఎంత కష్టపడ్డాడని. ఇప్పుడైనా సుఖంగా ఉందామనుకుంటే దీనికి పిచ్చి' జయమ్మ అన్నది. మరోసారి ఉలిక్కిపడ్డాడు శశాంక్. గేరు మార్చి కారును స్లో చేసి వెనక్కి తిరిగి చూస్తూ 'వసంత టీచర్‌కు పిచ్చా..?' అడిగాడు ఆశ్చర్యంగా.

జయమ్మ మామూలుగా ఉంది. టీచర్ అన్నపదమే ఆమెను విస్మయానికి గురిచేసింది.

'అది టీచరేంట్రా.. వసంత.. మస్కట్ శంకర్ భార్య..' అన్నది.

ఆమె మాటలు పట్టించుకోకుండానే 'అమ్మా.. శంకర్ ఎక్కడున్నాడు..?' అడిగాడు.

'శంకర్ ఊళ్ళోనే ఉన్నాడురా.. దీన్ని పట్టుకుని ఎదురైన హాస్పిటల్ తిరిగాడు. దీనికి పిచ్చి తగ్గలేదు కాని వాని చేతులున్న డబ్బు మాత్రం కరిగిపోయింది. ఇప్పుడు తండ్రి వద్దనే ఉంటుంది. పాపం.. శంకర్‌ను చూస్తే బాధేస్తుంది' అన్నది.

కారు కొత్త లేబర్ అడ్డా సందులోంచి మెయిన్ రోడ్ ఎక్కింది. వాహనాలు ప్రవాహంలా సాగుతున్నాయి. శశాంక్ మనసు ఆందోళనగానే ఉంది. నిజాన్నింకా జీర్ణించుకోలేకపోతున్నాడు.

***

ఇంటర్‌లో చేరాక కూడా వసంత ఇంటికి వెళ్ళడం మానలేదు శశాంక్. హాస్టల్ నుండి ఎప్పుడు ఇంటికి వచ్చినా అరగంటలో వసంత ఇంట్లో ఉండాల్సిందే ఇంట్లో వసంత, అత్త, మామ ముగ్గురే ఉండేవారు. అప్పుడప్పుడు ఆడబిడ్డలు వస్తూ పోతుండేవారు. భర్త శంకర్ మస్కట్‌లో ఉండేవాడు.

ముగ్గురాడ బిడ్డల పెళ్ళిళ్ళు తనే చేసిందని ఇంటిని నిలబెట్టిందని ఊరువాడ చెప్పుకునేవారు. వసంత ఎప్పుడూ చిరునవ్వుతో నిండుగా ఉండేది. తన కాలేజి సంగతులను చెప్పి నవ్వించాలని చూసేవాడు. ఒక్కోసారి విరగబడి నవ్వేది. అతడి చేతుల్ని గట్టిగా పట్టుకునేది. శశాంక్ కంపించిపోయేవాడు. ఆ స్పర్శ. నవ్వు అతడిలో ఆందోళనను రేపేది. అతడికి దగ్గరగా వచ్చేది. చెంపలు పిండేది.

శశాంక్‌కు బాగా గుర్తు. ఫస్టియర్ వేసవి సెలవులు. హాస్టల్ నుంచి ఇంటికి రాగానే బ్యాగ్‌ను ఇంట్లో వేసి వసంత ఇంటికి చేరాడు. వసంతలో ఏదో మార్పు. గంభీరంగా ఉంది. మొహం మరింత కాంతివంతంగా ఉంది. చనువుగా దగ్గరికి వచ్చింది. శశాంక్ మరింత దగ్గరగా జరిగాడు. గుండె లయ తప్పింది. శరీరంలో వణుకు.

చెవిలో గుసగుసగా 'శశీ.. రేపు నీకో గుడ్ న్యూస్ చెబుతానురా.. ఓ మంచి గిఫ్ట్ ఇస్తాను' అన్నది.

'ఏంటి టీచర్?' శశిధర్ అడిగాడు ఆమె చెవిలో.

'రేపు చెపుతానన్నానా.. అంతే! మళ్ళీ అడక్కూడదు' అన్నది దూరంగా జరిగి.

శశిధర్ తెల్లారేవరకు టెన్షన్‌గా ఎదురు చూసాడు.

అప్పటికి స్కూల్లో చదువుతున్నప్పటి భయంలేదు. చనువు పెరిగింది. మరునాడు లేస్తూనే ఇంటికి పరుగెత్తాడు.

చొరవగా 'ఇప్పుడు చెప్పు. ఏమిటా గుడ్ న్యూస్' అడిగాడు.

అతడిని అదోలా చూసింది వసంత. ఆమె చూపులో మొహంలో ఏదో మార్పు. అంతకు మించి భయం. చనువుగా ఆమెను దాటి వెళ్ళాలని శశాంక్ ప్రయత్నం చేసాడు. అయస్కాంత సజాతి ధ్రువంలా ఆమె నాలుగు అడుగులు వెనక్కు వేసింది.

'రేపటి నుంచి మా ఇంటికి రాకు..' అతడికి అడ్డంగా నిలబడింది. శశాంక్ విస్మయంగా చూసాడు. ఆ కొన్ని క్షణాల్లోనే ఇద్దరి మధ్య ఎంతో దూరం. కొత్తగా అప్పుడే కలుసుకున్నట్టు 'ఏదో గుడ్ న్యూస్ అన్నారుగా ఇదేనా..?' అన్నాడు.

'కాదు.. కానే కాదు..' అంటూ తలుపేసుకుంది.

ఏదో ఉద్వేగాన్ని మనసులో అదిమి పెట్టుకోగలిగింది కాని కళ్ళలోని భావాలను మాత్రం దాచుకోలేకపోయింది. తలుపు వేస్తుంటే ఆమె కళ్ళలోకి చూసాడు శశాంక్. ఆకు చిట్టచివరి అంచును ఆనుకుని సాగిన మంచు బిందువులా ఒక నీటి చుక్క. ఆమె ఇంటికి పోనే పోవద్దనుకున్నాడు. ఆమెను కలవనే కూడదనుకున్నాడు. కానీ మనసు ఆగలేదు.

అప్పటికింకా స్కూళ్ళకు సెలవలు మొదలు కాలేదు. ఒంటిపూట బడి. వసంతను చూడాలని స్కూలుకు వెళ్ళాడు శశాంక్ స్కూలు మానేసి వారం రోజులయిందని తెలిసింది. మరోవారంలో శంకర్ వచ్చాడని తెలిసింది.

***

శశాంక్ ఆలోచనల్లో ఉన్నాడు కారు రాం నగర్ పెట్రోల్ బంక్ ముందు సందులోకి తిరిగి ముద్దసాని రాంరెడ్డి విగ్రహం దాటి టెలిఫోన్ క్వార్టర్స్ వైపు వెళుతుంది.

'అమ్మా.. వసంత టీచర్ ఎందుకిలా అయింది? ఆర్థికంగా ఇబ్బందులేం లేవుకదా..' స్పీడ్ బ్రేకర్ వద్ద స్లో చేసుకుంటూ అడిగాడు శశాంక్.

'పుష్కలమైన డబ్బు. ఈ కరీంనగర్‌లోనే రెండు బిల్డింగులున్నాయట. అప్పట్లో ఊర్లో పదెకరాల భూమి కొన్నారు. కొన్ని రోజులు వ్యవసాయం చేయించింది వసంత. పుష్కలమైన పంట తీసింది. అల్లం, పసుపు తీరొక్క కూరగాయలు. ఏడాది కింద శంకర్ వచ్చినప్పుడు దాన్ని ప్లాట్లు చేసి అమ్మాడు.. యాభై లక్షలు వచ్చినయట.." జయమ్మకు చెప్పుకు పోతుంది.

వింటుంటే విచిత్రంగా అనిపిస్తుంది శశాంక్‌కు

ఆనాటి వసంత రూపమే కళ్ళముందు కదులుతుంది. వసంతను తను ఎన్నిరూపాల్లో చూసాడో గుర్తుకు తెచ్చుకుంటున్నాడు.

***

సెలవుల తర్వాత కాలేజీలు మొదలయ్యాయి. దసరా సెలవులకు ఇంటికి వచ్చినప్పుడు వసంత టీచర్ ఇంటికి వెళ్ళాడు. కాళ్ళు ముందటిలా ముందుకు సాగలేదు.

వసంత లేదు. మరునాడు మాత్రం మార్కెట్‌లో కూరగాయలమ్ముతూ కనిపించింది. అదే అందం. అదే ఆకర్షణ. కాని ఆ పనిలో చూసాక ముందటి ఆరాధన కలగలేదు. యధాలాపంగా శశాంక్‌ను చూసి నవ్వింది. ఆ నవ్వు ముందటిలా అతడిని కదిలించలేదు. శశాంక్‌ను పిలిచి మాట్లాడింది. ముందటిలా 'ఒరే' అనలేదు. పేరు పెట్టి పిలిచింది. చదువు గురించి కాలేజీ గురించి అడిగింది. 'హాస్టల్ ఫుడ్ బాగానే పడ్డట్టుంది. మంచి ఒళ్ళు చేసావు. అప్పుడే పెద్దవాడివైపోయావు' అని నవ్వింది.

మాట.. నవ్వు.. చనువు.. ఆమె ముందులానే ఉంది. ఏదో బేరం వస్తే ఒప్పించి, మెప్పించి అమ్మి శశాంక్‌తో మళ్ళీ మాటల్లోకి దిగిపోయింది.

శశాంక్‌లో మాత్రం ముందటి స్పందన లేదు. ఆమె తక్కువగా కనిపిస్తుంది. తను ఆరాధించిన వ్యక్తిలా కనిపించడంలేదు.

'నువ్వు చెబుతానన్న గుడ్ న్యూస్ ఏమిట'ని అడగాలనుకున్నాడు. ఎప్పుడు మాట్లాడినా టీచర్ అనో, మీరు అనో సంబోదించేవాడు. ఇప్పుడు అలా పిలవాలనిపించడం లేదు.

***

'ఎక్కడికిరా.. ఎక్కడికి వెళుతున్నాం..' జయమ్మ మాటలతో ఉలిక్కిపడ్డాడు శశాంక్.

అప్పటికి కారు ప్రగతినగర్ సందులోకి తిరగకుండా డ్యాం కట్టవైపు సాగిపోతుంది. వెంటనే స్లో చేసుకుని టర్న్ తీసుకున్నాడు. కిరాణా దుకాణం ముందుకి వచ్చి లారెల్ స్కూల్ సందులోకి తిరిగి ఇంటిముందుకు వచ్చాడు.

లోపల్నుంచి పరుగెత్తుకు వచ్చింది సుప్రజ. 'అత్తయ్య.. రండి.. బావున్నారా?' అంటూ చేతిలోని బ్యాగ్‌ను అందుకుంది సుప్రజ. ఇంట్లోకి నడుస్తూ భర్త వైపు తిరిగి 'ఇంత ఆలస్యమైందేంటి... బస్సులేటా..?' అంటూ భర్త మొహంలోకి చూసి ఆగిపోయింది.

శశాంక్ లో ఏదో ఆందోళన. సుప్రజకు వసంత గురించి చెప్పబోతూ ఆగిపోయాడు.

'వాడు ఇల్లేమరిచిపోయాడమ్మా. ... నేను గుర్తుచేసాను కాబట్టి సరిపోయింది' నవ్వుతూ అన్నది జయమ్మ.

'ఇల్లేం ఖర్మ... ఇంట్లో మనుషులను కూడా మరిచిపోతాడు. ఇండ్లను నిలబెడుతున్న మెంటల్ డాక్టర్ కదా..' సుప్రజ నవ్వింది.

జయమ్మ నవ్వుతూ 'మొన్న మన సర్పంచ్ తో మా చిన్నవాడు కరీంనగర్‌లో కౌన్సిలర్ అన్నాను. ఏ వార్డుకమ్మా అన్నాడు' అన్నది.

అత్తాకోడళ్ళుఇద్దరూ నవ్వుకుంటున్నారు.

శశాంక్ మనసు మనసులో లేదు. ముళ్ళమీద నడుస్తున్నట్టుగా ఉన్నాడు. వసంత టీచర్‌ను తను ఎప్పుడు మరిచిపోయాడో గుర్తుచేసుకున్నాడు. ఆలోచనలన్నీ మార్కెట్ వద్దకు వచ్చి ఆగిపోయాయి.

***

మార్కెట్‌లో ఆమెను చాలాసార్లు చూసాడు. కలిసిన ప్రతిసారి ఆమె మాట్లాడేది. మాట్లాడ్డం జీవితంలో ఒక భాగం అన్నట్టు అతి సహజంగా మాట్లాడేది. కొన్ని రోజుల తర్వాత ఇంట్లో కిరాణా దుకాణం పెట్టింది.

'పట్టుబట్టి ఆర్ట్స్ తీసుకున్నావు. ఎవడురా నీకు సలహా ఇచ్చింది?' అన్నలు ఎప్పుడూ నవ్వుతూ అనేవారు. అన్నప్పుడల్లా వసంత టీచర్ గుర్తుకొచ్చేది. ఆమె ఇస్తానన్న స్వీట్ గిఫ్ట్ గుర్తుకొచ్చేది. రోజులు గడుస్తుంటే ఆమె జ్ఞాపకాలు మసకబారిపోయినా గిఫ్ట్ గురించిన ఆసక్తి మాత్రం ఎక్కువవుతూ వచ్చింది.

రకరకాల వయసులో రకరకాల ఆలోచనలు. ఎమ్మే సైకాలజీచేస్తుండగా ఆ గిఫ్ట్ ఒక ముద్దు అనుకున్నాడు. హిప్నటిజంలో డాక్టరేట్ చేస్తుండగా ఆ గిఫ్ట్ ఏమిటో తెలుసుకోవాలన్న ఆలోచన వచ్చింది. అది ఆసక్తిగా మారింది.

కౌన్సిలింగ్ సెంటర్ పెట్టాక ఇంటికి వెళ్ళినప్పుడు వసంతను కలుసుకున్నాడు. ఇంట్లో పిండిగిర్నీ గ్రైండింగ్ మిషన్ పెట్టినట్టున్నారు. ఎవరో మొక్కజొన్నలు తెస్తే పిండి ఆడిస్తుంది. కూర్చోమని మొహం కడుక్కుని వచ్చింది. అదే అందం అదే ఆకర్షణ. కొద్దిగా ఒళ్ళు చేసింది. పాపిట్లో ఒకటి రెండు వెండితీగలు.

శశాంక్‌కు ఎలాంటి ఉద్విగ్నత లేదు. ఆందోళన లేదు. ఆమె ఎదురుగా వచ్చి నిలబడ్డా, నవ్వినా ఆతృతగా లేదు. ఇంట్లో వదినలతో మాట్లాడుతున్నట్టుగానే ఉంది. కాని విచిత్రంగా వసంతనే వణికిపోతుంది. బిడియపడుతుంది. వసంత 'మీరు' అంటూ బహువచనంతో మాట్లాడుతుంది. అలా అనకూడదన్న చనువును తీసుకోలేకపోతున్నాడు శశాంక్.

ఆమె తడబడుతుంది. టీ తెచ్చి ఇచ్చింది.

'నేను ఈ రోజు ఈ స్థాయిలో ఉండడానికి కారణం మీరే' అని మాత్రం అన్నాడు. అది ఒప్పుకునేంత స్థాయిలో కూడా ఆమె లేదు. ఒప్పుకుంటే ఆ వైపు నుంచి నాలుగు మాటలు మాట్లాడాలనుకున్నాడు. సంభాషణ పొడిగించవచ్చనుకున్నాడు. అతడికి చదువు చెప్పినట్టు స్పృహ కూడా ఆమెకు లేదు.

'ఆ.. నేను చెప్పిందేం లేదు. అంతా మీ పట్టుదల' అంది.

అప్పుడే హోటల్ రాజు మూడు స్టీల్ క్యాన్‌లు పట్టుకుని గ్రైండింగ్ కోసం వచ్చాడు.

'రేపటి నుంచి గ్రైండింగ్ కోసం రాకు' రాజుతో చెప్పింది వసంత.

'వామ్మో... మూడునెల్లు ఎలా సచ్చేది..' అంటూ రాజు తల బాదుకున్నాడు.

'ఎలా చస్తావో.. యాడ చస్తావో నీ ఇష్టం. అర్ధరాత్రి అపరాత్రి తెలీకుండా ఎప్పుడొస్తే అప్పుడు గ్రైండింగ్ చేసి ఎప్పుడిస్తే అప్పుడు తీసుకున్నాను. మూడు నెలలకే ఖాతా మార్చకు' అంటు అతడి వెంట కదిలింది. అడగాలనుకున్నది అడగలేకపోయాడు శశాంక్. ఇంటికి తిరిగి వచ్చాడు.

***

'టీ చల్లారిపోతుంది.. ఏమిటా పరధ్యానం..' మందలించింది సుప్రజ.

ఉలిక్కిపాటుగా టీని అందుకుని రెండుగుక్కల్లో కప్పును ఖాళీచేసాడు శశాంక్. తల్లి ఏదో చెప్పబోతుంటే అడ్డుపడి 'అమ్మా.. వసంత టీచర్‌కు పిచ్చి ఎప్పుడు మొదలయింది..?' అడిగాడు.

మరోసారి విస్మయంగా చూసిన జయమ్మ 'ఏడాది దాటిందిరా.. అంత డబ్బును ఒక్కసారిగా చూస్తే మతి చలించిందని కొందరు.. ఎవరో ఓర్వలేక చేతబడి చేసారని కొందరు... రకరకాల మాటలు ఏదిఏమైనా వసంత జీవితంలో చాలా కష్టపడ్డదిరా..' చెబుతూనే ఉంది.

సుప్రజకు ఆశ్చర్యంగా ఉంది. పెళ్ళయ్యాక నెల అటూ ఇటూ తప్ప ఊర్లో ఎప్పుడూ ఉన్నది లేదు. 'ఎవరీ వసంత?' అని ఆలోచిస్తోంది..

శశాంక్ బయటకు వచ్చి కారెక్కాడు. పది నిమిషాల్లో కారు సెయింట్ జాన్ స్కూల్ దాటి ఆల్ఫోన్స్ పక్క సందు ముందు ఆగింది. ఇంతకు ముందు అతడు వసంతను చూసింది అక్కడే!

అలా ఆగాడో లేదో... ఇలా కనిపించింది వసంత. దగ్గరగా వచ్చింది.

ఆమెను పిలవాలనుకున్నాడు శశాంక్. ఏమని పిలవాలని సందేహం... సంశయం. పిలవడానికి గొంతు పెగలలేదు. ఆ వసంతకు ఈ వసంతకు పోలికే లేదు. ఈ వసంత ముసలిదైపోయింది. చూపులో, నిర్లిప్తత. బొక్కలు తప్ప మాంసం లేదు. దాటి పోతుంది. పిలవాలి ఎలా..? మళ్ళీ కనిపించదేమో... ఒక క్షణం బాగుండు... వసంతా... వసంతా.. శశాంక్ గొంతునుంచి పిలుపు తన్నుకు రాలేదు. పిలిచి మాత్రం ఏం చేయగలను అని ప్రశ్నించుకున్నాడు. ఆమె కోసం అంత దూరమైతే వచ్చాడు. ఇప్పుడు కలవడం అవసరమా అనుకుంటున్నాడు.

వసంత వెళ్ళిపోయింది. నిమిషంలో మాయమైపోయింది. శశాంక్ వెళ్ళిపోదామనుకున్నాడు. వెళ్ళాలనిపించడంలేదు. డబ్బు ఉండి, చక్కటి కుటుంబం ఉండి అన్నింటికి మించి గుండె నిబ్బరం ఉన్న వసంత ఇలా ఎందుకయిందన్న ప్రశ్న జుగుప్సను, జాలిని మించి అతడిని వేధిస్తుంది. సజిషన్ థెరపిస్టుగా, హిప్నోటిస్టుగా అతడిని నిలదీస్తుంది.

'వసంత నాకెప్పుడూ ఒక ప్రశ్ననే' అనుకున్నాడు. పోవాలా ఉండాలా వెతకాలా అని ఆలోచించుకుని నిర్ణయించుకునేలోపే వసంత మళ్ళీ వచ్చింది. ముందు నుంచే వెళ్ళిపోయింది.

ఆమెను అంచనా వేసుకుని ఆ లక్షణాలేమిటో ఊహించుకునే లోపే మళ్ళీ వెనక్కి తిరిగి వచ్చింది. తల తిప్పడం లేదు. ఎటూ చూడడం లేదు. ఎక్కడా ఆగడం లేదు. రోడ్డు వెంట కొద్దిదూరం వెళుతుంది. వెనక్కి తిరుగుతుంది. సందులోకి వెళుతుంది. మళ్ళీ వెనక్కి వస్తుంది.

రోడ్డు మీద ఎక్కడ మలుపు తిరుగుతుందో చూసాడు శశాంక్. చివరగా ఉన్న ఒక ఇంట్లోకి వెళుతోంది.. రెండుమూడు నిమిషాల్లో బయటకు వస్తోంది..

చూస్తుంటే ఆసక్తి పెరుగుతోంది శశాంక్‌కు. ముందుగా అదో ఎక్జయిట్ అనుకున్నాడు. అది దాటిన లక్షణాలు కనిపిస్తుంటే హిస్టీరియా అనుకున్నాడు. ఆమె నడకను చూస్తుంటే ఎక్కడా రోడ్డు ఎక్కడం లేదు. సేఫ్‌గా ఉన్నచోటనే క్రాస్ చేస్తోంది. హిస్టీరియాలో కన్వర్షనా అని తర్కించుకుంటుంటే 'నీకు అవసరమా...?' అని మనసు అడ్డం తిరిగింది.

అన్ని పరిధులను దాటి ఆ ఇంట్లోకి అడుగుపెట్టాడు శశాంక్. ఇల్లు చిన్నదైనా బాగుంది. హాల్లో ఒక వ్యక్తి కూర్చుని ఉన్నాడు. చూడగానే అతడు వసంత తండ్రిగా గుర్తించాడు శశాంక్. వైరాగ్యం తర్వాత, ప్రపంచంలోని అన్ని భ్రమలను ఒదిలించుకున్న తర్వాత, ఇదంతా మిధ్య అని తెలుసుకున్న తర్వాత మనిషి ఎంత ప్రశాంతంగా ఎంత నిండుగా ఉంటాడో అంత నిండుగా ఉన్నాడు అతడు. శశాంక్ కు ఆశ్చర్యమనిపించింది.

శశాంక్ ను చూసి 'ఎవరు బాబు?' అన్నాడు.

శశాంక్ తనను తాను పరిచయం చేసుకుని వసంత గురించి చెప్పి కూర్చున్నాడు. అతడు పని మనిషిని పిలిచి కాఫీ తెప్పించాడు. వసంత గురించి తనే కదిలించాడు శశాంక్. వయసు డెబ్బయి పైనే ఉంటుంది. ఇంట్లో తండ్రీ కూతుళ్ళిద్దరూ, పనిమనిషి మాత్రమే ఉన్నట్టున్నారు. అతడు లేవలేని స్థితిలో ఉన్నట్టున్నాడు. గొంతు వణుకుతోంది. చెవులు వినపడటం లేదు. చూపు కూడా ఆనడం లేనట్టుంది.

వసంత గురించిన స్పృహ లేనట్టుగానే మాట్లాడాడు అతడు. అరగంటలో వచ్చే రైలు కోసం రైల్వే స్టేషన్లో కూర్చున్న వ్యక్తిని స్టేషన్ సమాచారం అడిగినట్టుగా అనిపించింది. చివరగా చూస్తే మాత్రం ఆయన కళ్ళల్లో తడి కనిపించింది.

'డాక్టరుకు చూపించారా...?' అడిగాడు శశాంక్.

సమాధానంగా అతడు పనిమనిషికి సైగ చేసాడు. ఆ సైగను ఎన్నోసార్లు చూసినట్లు, అది అలవాటయినట్టు ఒక ఫైళ్ళ కట్టను తెచ్చి ముందుంచింది పనిమనిషి.

రిపోర్ట్స్ అన్నీ వసంత పిచ్చిదనే చెపుతున్నాయి. చాలామంది డాక్టర్లు చాలా హాస్పిటల్స్ బ్రెయిన్ స్కాన్. శరీర అవయవాలన్నీ స్కాన్. కరెంట్ షాక్స్. మత్తు మందులు.. ఇంకా శశాంక్‌కు తెలియనివి ఏవేవో ఉన్నాయి. రిపోర్ట్స్ చూస్తుంటే వసంత వచ్చింది. ఆమెనే పరిశీలనగా చూసాడు శశాంక్. అడుగుదూరంలో ఉన్న వస్తువులు మాత్రమే కనిపిస్తున్నట్టు అడుగులో అడుగువేసుకుంటూ వచ్చింది. బాత్ రూం ముందుకు వెళ్ళింది. కాళ్ళు కడుక్కుంది.

'వసంతా.. నేను శశాంక్ ను.. మీ స్టూడెంట్‌ను' పిలిచాడు శశాంక్. వసంత తిరిగి చూడలేదు. ఆమెలో స్పందన లేదు. హాల్లోకి వచ్చింది. గోడకు వేళ్ళాడుతున్న ఫోటోలను చూసుకుంది. పిలిచినా వినిపించుకోకుండా వెళ్ళిపోయింది. కీ ఇస్తే తిరిగే మరబొమ్మలా అనిపించింది.

శశాంక్‌కు విచిత్రంగా అనిపించింది. ఆమె తండ్రిగాని పనిమనిషిగాని ఇది మామూలే అన్నట్టుగా ఉన్నారు. ఏదో అనుమానం వచ్చి గోడలకు తగలేసిన ఫోటోలను చూసాడు శశాంక్.

ఆ గోడకు ఫోటోలు పదివరకున్నాయి. అన్ని వసంత ఫోటోలే. చదువు చెబుతున్నప్పుడు, కిరాణం అమ్ముతున్నప్పుడు, గిర్నీ నడుపుతున్నప్పుడు, వ్యవసాయం చేస్తున్నప్పుడు రకరకాల పనుల్లో ఉన్నప్పుడు దిగినవి. వాటిని ఎందుకు చూసింది అన్న అనుమానం మొదలయింది శశాంక్‌కు. ఆ అనుమానం ఎప్పుడైతే మొదలయిందే ఒక్కొక్కటిగా ఆమెకు సంబంధించిన ప్రశ్నలు మొదలయ్యాయి. వెంటనే తండ్రి వద్దకు వచ్చాడు శశాంక్.

'మీరంతా ఆమె మైండ్‌కే చికిత్స చేసారు. కాని మనసుకు చేయలేదు. మీరనుకున్నట్టు ఆమె పిచ్చిది కాదు. ఏవో జ్ఞాపకాలు ఆమెను వెంటాడుతున్నాయి' అన్నాడు శశాంక్.

తండ్రి స్పందించలేదు. నిర్వేదంగా చూసాడు. పని మనిషి మాత్రం దగ్గరకు వచ్చింది. 'చాలామంది డాక్టర్లకు చూపించారు బాబూ.. శంకర్ బాబుకు ఈమె అంటే ప్రాణం. ఇప్పటి వారానికోసారి వచ్చి ఏడుస్తూ వెళతాడు. పిలిస్తే పలకదు. కూర్చోమంటే కొద్దిసేపు కూర్చుంటుంది. మళ్ళీ ఇదే తిరగడం...' చెప్పింది.

'నిద్రపోతుందా..?' అడిగాడు శశాంక్.

'తెలియదు బాబు... రాత్రిపూట మాత్రం చీకటిపడగానే ఇంట్లోకి వచ్చి పడుకుంటుంది. పొద్దు పొడిచేవరకు లేవదు' అన్నది.

శశాంక్ ఆమె పేరును తెలుసుకున్నాడు. నందమ్మ అని చెప్పింది. రాత్రి పగలు ఇక్కడే ఉంటానని చెప్పింది. 'వసంత ఏదో సంఘటనతో మానసిక వేదనకు గురయిందమ్మా.. అది తెలుసుకుంటే చికిత్స చేయడం తేలిక. మీరనుకుంటున్నట్టు ఆమె పిచ్చిది కాదు. నేను కూడా డాక్టరునే... ఆమె ఏ విషయంగా బాధపడుతుందో తెలిస్తే నెల రోజుల్లో మామూలు మనిషిని చేస్తాను' అన్నాడు శశాంక్.

ఆమె అతడివైపు ఆసక్తిగా చూస్తూ 'వీళ్ళు నాకు బాగా తెలుసుబాబూ.. ఒకరకంగా బందువులే! నాకు తెలిసి వసంతకు బాధపెట్టే సంఘటన ఏదీ జరగలేదు. భర్త అత్తమామ ఆడబిడ్డలు ఎవరైనా వసంత మాట వినేవారే కాని నొచ్చినోట మాటనలేదు. ఈ అమ్మ ఎంతంటే అంత. భర్త ఇంటిపట్టున లేక సంసారమంతా తనే నడిపింది. తను అత్తవారింటి అడుగు పెట్టిన్నాడు అది పూరి గుడిసె. కుప్పలు కుప్పలుగా అప్పులు. ముగ్గురు ఆడబిడ్డలు.. అప్పుడు గుండె చెదరలేదు. ఇప్పుడు ఏడంతస్తుల మేడలో హాయిగా ఉండాల్సిన సమయంలో ఇలా.." కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుంది.

సెల్ తీసి అసిస్టెంట్ వెంకట్‌కు ఫోన్ చేశాడు శశాంక్. అరగంటలో టేపు రికార్డర్ క్యాసెట్‌తో వచ్చాడు వెంకట్.

విషయమంతా విని 'పిచ్చివాళ్ళు హిప్నటైజ్ కావడమేమిటిసార్..' అని అడిగాడు ఆశ్చర్యంగా.

శశాంక్ నవ్వి 'అందరిలాగే నువ్వూ పొరబడుతున్నావు. ఆమె తన పనులు చేసుకుంటున్నప్పుడు ఫోటోలు చూస్తున్నప్పుడు స్పాంటేనియస్‌గా హిప్నటైజ్ అవుతుంది. ఆమె స్కిజోఫ్రీనియా పేషెంట్. అదీ సింపుల్ స్కిజోఫ్రీనియా.. సోమ్నాంబులిస్టిక్ స్థితికి సులభంగా తీసుకెళ్ళవచ్చు. ఆ తర్వాత ఏజ్ రిగ్రెషన్. సమస్య ఏమిటో ఆమె చెబుతుంది' అంటూ అసిస్టెంట్‌ను నందమ్మకు పరిచయం చేసాడు.

రెండు రోజులు కన్సల్టింగ్ పని మీద హైదరాబాద్ వెళ్ళాడు శశాంక్. ఇంటికి వస్తుంటే వెంకట్ ఫోన్ చేసాడు. ఎత్తి 'హలో వెంకట్.. ఎనీ ప్రోగ్రెస్' అడిగాడు శశాంక్.

'మార్వలెస్ సర్.. ఆమె హిప్నటైజ్ అవుతోంది. తొందరగానే సెన్సరీ ఏక్టివిటీకి వెళుతోంది. హైపర్ నేషియా కూడా పెరుగుతోంది. విచిత్రంగా పోస్ట్ హిప్నోటిక్ సజెషన్స్ పనిచేస్తున్నాయి. ఓన్లీ షి ఈజ్ డిప్రెషన్ పేషెంట్.. నాట్ మ్యాడ్' అన్నాడు ఆనందంగా.

శశాంక్ మనసు ఒక్కసారిగా ఉప్పొంగింది. ఫ్రాయిడ్ అంతః చేతనం గుర్తుకొచ్చింది. తనకు ఇస్తానన్న గిఫ్ట్ ఏమిటో తెలుసుకోవడం కొరకే ఇది చేస్తున్నానా.. ఆ కోరిక అతి క్రూరంగా నా ఇడ్‌లో దాగి ఉందా.... అనుకున్నాడు. మనసులోని సూపర్ ఇగో అదికాదని హెచ్చరించింది. ఓ కౌన్సిలింగ్ డాక్టర్‌గా ఆమెకు జీవితాన్ని ఇస్తున్నానని సర్ది చెప్పింది.

శశాంక్ ఇంటికి వెళ్ళకుండా నేరుగా వసంత ఇంటికే వచ్చాడు. ఆలోచిస్తుంటే అతడికి కూడా అది ఒక ఫజిల్‌లా అనిపిస్తోంది.

వెళ్ళేసరికి వెంకట్ ఇంట్లోనే ఉన్నాడు. వసంత తండ్రి నిర్లిప్తంగా ఉన్నాడు. నందమ్మ మాత్రం ఆతృతగా ఉంది. వసంత హిప్నోటిక్ నిద్రలో ఉంది. బాడీ కదలికలు శ్వాస చూస్తే లెదార్జిక్ స్టేజిదాటినట్టుంది.

శశాంక్‌ను చూడగానే పట్టరాని సంతోషంతో నందమ్మ 'వసంత మాట్లాడింది బాబూ.. తన పేరు చెప్పింది. శంకర్ పేరు పిల్లల పేర్లు కూడా చెప్పింది... చాలా రోజుల తర్వాత తన మాటను విన్నాను బాబు' అన్నది గుసగుసగా.

వెంకట్ సజెషన్స్ ఇస్తున్నాడు. ఆమె స్పందిస్తోంది. శశాంక్ కూడా ట్రాన్స్‌లోకి వెళుతోందని. ఆమెలో కళాత్మకత, క్రియేటివిటీ, దృఢ సంకల్పం ఇవేవీ నశించిపోలేదని అన్నీ సజీవంగా ఉన్నాయని గుర్తించాడు.

కొద్దిసేపు ట్రాన్స్‌లో ఉంచి రేపటి కోసం ఒక పోస్ట్ సజెషన్ ఇవ్వమని సైగలతో చెప్పాడు శశాంక్. వెంకట్ అలాగే చేసాడు. ట్రాన్స్‌లోంచి ఆమె లేవకముందే బయటకు వచ్చాడు శశాంక్.

పోస్ట్ సజెషన్ బాగా పనిచేసింది. మరునాడు మధ్యాహ్నం వెంకట్ ఇచ్చిన కొన్ని సజెషన్స్‌తోటే హెల్యూజినేషన్ స్థితి దాటి సోమ్నాంబులిస్టిక్ స్థితికి చేరుకుంది వసంత. హిప్నోటిజంలో ఇది అతిగాఢ స్థితి.

అంతవరకు ఆమెకు కనిపించకుండా దాక్కున్న శశాంక్ బయటకు వచ్చాడు. నందమ్మను వెంకట్‌ను బయటకు పంపి మంద్రమైన గొంతులో ఏజ్ రిగ్రెషన్ మొదలు పెట్టాడు.

కొన్ని కొన్ని సంఘటనలను బేసిక్‌గా ఆమె వయసును తగ్గిస్తూ వివిధ సందర్భాల్లో మనసులోని మాటలను ప్రవర్తనను తెలుసుకోవడమే ఏజ్ రిగ్రేషన్. మానసికంగా వయసును తగ్గించి చిన్నతనంలోకి తీసుకెళ్ళడం.

ఆమెకు పెళ్ళయిన దగ్గరినుంచి మొదలుపెట్టాలనుకుని ముందే క్వొశ్చనీర్‌ని తయారు చేసుకున్నాడు. పెళ్ళినాటి జ్ఞాపకాలను ఆమె గుర్తుచేసుకోవడానికి అరగంట టైం పట్టింది. వసంత మొహం నిండా వెలుగు. బుగ్గలపై సిగ్గు పెదవులపై చిరునవ్వు. ట్రాన్స్‌లో జ్ఞాపకశక్తి పెరిగినా ఇమాజినేషన్ పెరగదు. అది పూర్తిగా పర్సనల్. ఇమాజినేషన్ లేనిదే ట్రాన్స్‌లోకి వెళ్ళరు. వసంతకు అన్నీ కావలసినంత ఉన్నా నిర్లిప్తతే వాటన్నింటిని అదుపులో పెట్టుకుని మనసును మనిషిని గడ్డకట్టిస్తుందనుకున్నాడు. ఒక చిన్న ఫోబియా కూడా ఇంత మాయని చెయ్యగలదని అతనికి తెలుసు. ‘నువ్వు అత్తారింటికి అడుగు పెట్టావు... అవునా..?‘ అడిగాడు శశాంక్.

‘అవును‘ వసంత అంది.

‘నీకు పెళ్ళి ఇష్టమేనా..?‘

‘లేదు. ఇంటర్ ఫాసయ్యాను. ఇంకా చదువుకోవాలని ఉంది. కట్నం లేదని బలవంతంగా చేసారు‘

‘అత్తవారింట్లో ఎలా ఉంది..?‘

”భయంగా ఉంది. ఆయన చాలా మంచివారు.. మస్కట్ వెళతానంటున్నాడు. నా కిష్టం లేదు. వద్దని చెప్పా. ముగ్గురు చెల్లెళ్ళ పెళ్ళి ఎలా చేయాలి అంటున్నాడు. అవును ఎలా చేస్తాం.. కళ్ళు మూసి తెరిస్తే అయిదేళ్ళు. ఆ పైన ఏ బాధలుండవు కదా... హాయిగా ఉండొచ్చు..‘

తయారుచేసుకున్న ప్రశ్నలు కొంతవరకే ఉపయోగపడతాయి. తర్వాత ప్రశ్నలు జవాబుల్లోంచే పుట్టాలి. సంక్లిష్టంగా ఉండకుండా సరళంగా ఉండాలి. ఆమె ఊహ జీవన స్రవంతిలో కరెంట్‌కు సంబంధించి ఉండాలి.

ఒక్కొక్క ఏడాది జరుపుతూ శంకర్ మస్కట్ నుండి తిరిగి వచ్చిన రోజును గుర్తుకు తెచ్చాడు శశాంక్.

మనసులోనే కాదు. భావాలన్నీ మొహంలో కూడా ప్రతిఫలిస్తున్నాయి. ఆ రోజు గుర్తుకుతేగానే వికసిస్తుందన్న వసంత మొహం వాడిపోయింది. ఆమె కంఠం వణుకుతోంది. ‘వద్దు.. నువ్వు మళ్ళీ వెళ్ళొద్దు.. నాతోనే ఉండాలి... ప్లీజ్‘ పలవరిస్తోంది వసంత.

‘శంకర్ ఏమంటున్నాడు..?‘ మంద్రంగా అడిగాడు శశాంక్.

‘మూడు నెలలుండి మళ్ళీ వెళతానంటున్నాడు. ఒక్కసారి వెళ్ళొస్తానంటున్నాడు. ఆడబిడ్డల పెళ్ళిళ్ళు అయిపోయాయి కదా.... ఇంకేం బాధ అన్నాను. బాధ్యతలైతే తీరాయి కానీ మనం ఒట్టి చేతులతోనే ఉన్నాంకదా అంటున్నాడు..‘ మాటలు మంద్రంగానైనా ప్రవాహంలా తన్నుకు వస్తున్నాయి.

మూడు నెలలు ముందుకు జరిగి శంకర్ వెళ్ళే రోజును గుర్తుకు తెచ్చాడు శశాంక్. వసంత ఏడుస్తుంది. ఏడుస్తూనే ‘అవును. డబ్బు అవసరమే కదా.... ఇంకొన్ని అప్పులున్నాయి. ఎలా తీర్చేది. ఐదేళ్ళు ఓపిక పడితే హాయిగా ఉండొచ్చు. పైగా ఇద్దరు ఆడపిల్లలు. వాళ్ళ పెళ్ళిళ్ళు చేయొద్దు..‘ అంటోంది.

సంఘటనలు జరుపుతూ వెళుతుంటే ప్రైవేట్ స్కూల్లో చేరిన విషయం చెప్పింది వసంత. శశాంక్ గుండె లయ తప్పింది. సున్నితంగా శశాంక్ పేరును గుర్తుచేసాడు.

వసంత స్పందించలేదు. స్కూలు వాతావరణం గుర్తుచేసాడు. వెంటనే స్పందించింది. సోషల్ టీచర్‌గా చేరినట్టు చెప్పి ప్రిన్సిపల్ కృష్ణమోహన్ గుర్తుచేసింది. పర్సనల్ విషయాలు, రహస్య విషయాలు అడిగితే మౌనం.

శశాంక్ ఆసక్తిగా వింటున్నాడు. అప్పటి జ్ఞాపకాలు లీలగా కదిలాయి. కృష్ణమోహన్ గురించి అడుగుతున్నప్పుడల్లా ఆమె మొహంలో సిగ్గు. శశాంక్‌ను గుర్తుచేసి గిఫ్ట్‌ను గుర్తుచేస్తే ఈసారి వెంటనే స్పందించింది. ఆమె మొహం నిండా నవ్వు.

'శంకర్ వస్తున్నాడు. మంచి పెన్ను తెమ్మన్నాను. వాడికి పెన్ను ఇవ్వాలి. బాగా చదువుకుంటున్నాడు.' చెప్పింది. శశాంక్‌లో ఎలాంటి ఉద్వేగం లేదు. ఆ సమాధానం అప్పుడు చెప్పినా.. ఐదు పదేండ్ల కింద చెప్పినా చప్పబడిపోయేవారు. ఇప్పుడు ఆమె మీద ఎనలేని గౌరవం కలుగుతుంది.

ఆ గిఫ్టును ఎందుకు ఇవ్వలేక పోయావన్న సమాచరాన్ని రాబట్టాడు శశాంక్. అప్పుడు ఆమె మొహం పాలిపోయింది. శంకర్ అపార్థం చేసుకుంటాడని రావద్దొని చెప్పానంది. అడుగుతుంటే వసంత గురించి కొత్త విషయాలు తెలుస్తున్నాయి. ఆమె ఒంటరి జీవితానికి అలవాటు పడుతున్నట్టు తెలుస్తుంది. అతడున్న మూడు నెలలు ఆమె చాలా జాగ్రత్తగా ఉంటుందని తెలిసింది. ఆమె అందం శంకర్‌లో ఎన్నో అనుమానాలని కలిగిస్తుందని అడుగడుగునా ఆ అనుమానాల నివృత్తి కోసం ఆమె నటించాల్సి వస్తుందని తెలిసింది. ఎంత ట్రాన్స్‌లో ఉన్నా ఇష్టంలేని విషయాలు చెప్పారు. వసంత కూడా కొన్ని ప్రశ్నలకు మౌనంగా ఉంటోంది.

ఐదేండ్ల ఎడబాటు అతనిలో అనురాగాన్నే కాదు, కించిత్తు అనుమానాన్ని కూడా కలిగిస్తుందని తెలిసింది. అలా అనుకుంటున్నాడని ఆమెకు తెలుసు. ఆమెకు తెలుసని అతనికి తెలుసు. ఎవరూ ఎక్కడా అనరు. కాని నీడలా అది వేధిస్తూనే ఉండేదని వసంత సమాధానాలను బట్టి అర్థం చేసుకున్నాడు శశాంక్.

వింటుంటే జాలివేస్తుంది శశాంక్‌కు. డబ్బు, హోదాను చూసి అంతా సుఖమే అనుకునే మనుషులకు అంతరాళంలో గూడుకట్టుకున్న వేదన ఎలా ఉంటుందో తనకు కొత్తకాకపోయినా ఊహించని కొత్తకథను తెలుసుకున్నట్టుగా ఉంది.

శంకర్ విజా మీద మళ్ళీ వెళ్ళే రోజును గుర్తుకు తెచ్చాడు శశాంక్.

ఇని సంఘటనల్లో ఎప్పుడూ కదిలిపోనంతగా కదిలిపోయింది వసంత. వణికిపోతోంది. 'ఆయన వెళ్ళొద్దు... నాతోనే ఉండాలి.. వద్దు. ఒంటరిగా నేనుండలేను...' అంటూ మంచంలో పడుకున్నదల్లా కదిలిపోతోంది.

'ఎందుకు వెళుతున్నాడు..?' అడిగాడు శశాంక్.

'ఇల్లు కొన్నాము. కొంత పొలం కొన్నాం. చేతుల్లో డబ్బులేదు. అయితేనేం... అప్పులేదు.. మనకిద్దరు పిల్లలున్నారు గదా.. వాళ్ళ చదువులెట్లా పెళ్ళిళ్ళు ఎట్లా అంటున్నాడు. నాకేదీ వద్దు. అతడే కావాలనిపిస్తుంది. చెప్పండి... అతడిని వద్దని చెప్పండి..' వసంత ఏడుస్తోంది.

శశాంక్‌కు కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి. సజెషన్స్ ఇవ్వడానికి గొంతు పెగలలేదు. రిలాక్స్‌డ్ సజెషన్స్ ఇచ్చి బయటకు వచ్చాడు. వెంటనే వెంకట్ వెళ్ళి ట్రాన్స్ నుంచి బయటకు వచ్చే సజెషన్స్ నెమ్మదిగా మొదలు పెట్టాడు.

నందమ్మ ఆతృతగా ఎదురొచ్చి 'బాబూ.. ఏమంటుంది?' అని అడిగింది.

నవ్వుతూ ఆమె భుజం తట్టి 'తప్పకుండా తేరుకుంటుంది' అంటూ బయటపడ్డాడు.

మరునాటి కోసం మరో క్వశ్చనీర్ తయారు చేసుకున్నాడు. వసంతను చూస్తుంటే వ్యాకులతతో న్యూరోసిస్ రోగిగా మారి స్కిజోఫ్రెనియాగా రూపాంతరం చెంది అది హిస్టీరియాగా పరిణమించిందనిపిస్తుంది. ఒక రోగం అలా పరిణామం చెందడానికి బలమైన కారణం కావాలి. అదే వేలో ఆమె రిపోర్ట్‌ను తయారు చేసాడు.

మరునాడు ఆ చీకటి గదిలో నేరుగా ఏజ్ రిగ్రెషన్ మొదలు పెట్టాడు.

పిండి గిర్నీ గుర్తుచేసింది ఈసారి శంకర్ వస్తున్నాడని తెలిసి. ఆమె మొహంలో సంతోషం లేదు. వెళుతున్నప్పుడు కదలికలేదు. ఐదేండ్లుగా చేసిన కూరగాయల బేరాన్ని కిరాణం దుకాణాన్ని అతడున్న మూడు నెలల దూరం పెట్టడానికి మాత్రం బాధ పడింది. అతడి మీదున్న మనసును అతడు ఉండడని తెలిసాక వృత్తి మీదకి తిప్పుకుందని ఆమె సమాధానాలు బట్టి తెలుస్తోంది.

ఒకదశంలో అతడున్న మూడు నెలలు ముళ్ళమీద గడిపినట్టుగా గడిపింది. చిన్నపొలాల్ని అమ్మి పెద్ద పొలం కొన్నాడు. అలా కూరగాయల వృత్తిపోయింది. చిన్న ఇల్లును అమ్మి పెద్ద ఇల్లును కొన్నాడు. అలా కిరాణం పోయింది. పెద్ద ఇల్లును అమ్మి బిల్డింగ్ కొన్నాడు. అలా గ్రైండర్ గిర్నీ వృత్తిపోయింది. శంకర్ వచ్చినప్పుడల్లా ఏదో మార్పు. అతడితో మూడు నెలలు గడపడానికి అన్ని సంబంధాలను పనులను వదిలించుకుని అతడి కోరికే వేచి ఉన్నట్టు ఐదేళ్ళు ఉగ్గ బట్టుకుని పలవరిస్తున్నట్టు నటిస్తూ అతని ఇగోను సంతృప్తి పరచడం ఆమెకు అలవాటయిపోయింది.

పిల్లల చదువులున్నాయని ఒకసారి, పెళ్ళిళ్ళకు డబ్బు అవసరం కదా అని ఒకసారి... రకరకాల కారణాలు చెప్పి అతడు పొడిగించుకుని వస్తుంటే తర్వాత తర్వాత స్పందించడం మానేసి భయపడడం మొదలుపెట్టింది. విషయాలన్నీ ఆమె నోటి వెంటే విన్నాడు శశాంక్.

ఏజ్ రిగ్రేషన్‌లో కూతుళ్ళ పెళ్ళిళ్ళ వరకు తీసుకొచ్చాడు శశాంక్.. చెప్పింది వసంత.

'నీకు బాధగా లేదా..?' అడిగాడు శశాంక్.

'లేదు..' షాక్ తగిలినట్టయ్యింది శశాంక్‌కి.

'ఏం.. ఎందుకు..?' అడిగాడు.

ఆమె అదే ట్రాన్స్‌లో ఉంది. మొహం నిండా నిర్లిప్తత. గదిలో ఒకే ఒక చిన్న లైటు. ఆ మసక వెలుతురులో కూడా ఆమె మొహంలోని నిర్లప్తత స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది.

'కలిసి ఉండాల్సిన వయసులోనే కలిసి లేము. ఇప్పుడు కలిసుండి చేసేదేముంది నష్టమే తప్ప'

'నష్టమా.. ఏమిటిది..?' అడిగాడు శశాంక్. 'అతడుంటే పనికి వెళ్ళనివ్వడు. వ్యవసాయం చెయ్యనివ్వడు. నా పదెకరాల భూమితో వందల మంది బతుకుతున్నారు. నాలుగు కుటుంబాలైతే నా భూమి మీదనే బతుకుతున్నాయి' అన్నది.

'ఇప్పుడు వ్యవసాయం ఎలా ఉంది.?' అడిగాడు శశాంక్.

'బాగుంది. తీరొక్కపంట. బంగారం పండుతుంది. నేనే పెద్దరైతును. నాకు పెట్టుబడికి కొదువలేదు. కోమటి నా ఇంటికే వస్తున్నాడు. ఎరువులు విత్తనాలు ఇంటి ముందుకు వస్తున్నాయి. చేతినిండా దానం చేసుకుంటున్నాను. చేతికింద పది మంది పని చేస్తున్నారు' చెప్పింది.

సమస్య ఎక్కడ ముడిపడిందో తెలిసిపోయింది శశాంక్‌కి. ఆమెను కదిలించాలని అన్నాడు.

'పొలాన్ని అమ్మెయ్యి.. హాయిగా ఇంట్లో కూర్చుని బతకొచ్చు. ఎందుకు కష్టం' అన్నాడు.

మంచంలో వసంత కోపంగా కదిలింది. 'ఛీ.. పొలంలో పని చేస్తున్నప్పుడు కలిగే సుఖం ఇంట్లో కూర్చున్నప్పుడు ఎలా కలుగుతుంది. పదిమందికి అన్నం పెడుతున్నప్పుడు కలిగే తృప్తి ఒక్కరు తింటే ఎక్కడ ఉంటుంది?' అన్నది.

'లేదు... పొలం అమ్మాల్సిందే.'

'అమ్మను.. అమ్మను..' తీవ్రంగా ఉంది ఆమె కంఠం.

'లేదు... అమ్మి తీరాల్సిందే' మరింత గట్టిగా అన్నాడు శశాంక్.

'లేదు.. నా బొందిలో ప్రాణముండగా నేను అమ్మను.. నా భూమి.. నా కన్నతల్లి.. నా బంగారు పంట..'

'శంకర్ అమ్మేస్తానంటున్నాడు... ఎలా..'

ఆమె గొంతు తగ్గించింది. తీవ్రత తగ్గింది... 'కనీసం అతడినైనా నాతో ఉండమంటాను' అన్నది.

సంవత్సరం క్రిందట పొలం అమ్మిన విషయం శశాంకకు తెలుసు. సజెషన్స్ ఇస్తూ నైపుణ్యంగా ఆమెను ఒక ఏడాది కిందకి దించాడు. పొలం అమ్మిన రోజు ఆమెకు గుర్తుచేసాడు.

అంతే... నిలువెల్లా వణికిపోయింది వసంత. ఆమె నోట మాట రావడంలేదు. కాళ్ళు చేతులు వణుకుతున్నాయి. చెమట పట్టింది. గొంతు మాత్రం పెకలడం లేదు. అమితమైన ఉద్వేగానికి లోనయినట్టు గుర్తించాడు శశాంక్. ఆమెను మాట్లాడించాలని ప్రయత్నించాడు. అతడి ప్రయత్నం ఫలించలేదు. ఆమె గొంతు పెకలడం లేదు. అలాగే ఊగిపోతోంది.

తర్వాత కొద్దిరోజులు ముందుకు వచ్చాడు.

వసంత నిశ్చలంగా ఉంది. ఉలుకులేదు. పలుకు లేదు.

ఇంకా.. ఇంకా ముందుకు.

నిశ్చలం.. మౌనం.

కొద్దిసేపు అదే నిద్రలో ఉండడానికి సజెషన్స్ ఇచ్చి బయటకు వచ్చాడు శశాంక్. బయట నందమ్మతో పాటు ఆమె తండ్రి కూడా ఎదురు చూస్తున్నాడు. అతడికి ఏదో ఆశ పుట్టినట్టుంది. వచ్చి రెండు చేతులు పట్టుకుని 'బాబూ.. నా కూతురుని ఎలాగైనా రక్షించు బాబూ..' అన్నాడు అతడి మొహంలో ఇంతకు ముందున్న ప్రశాంతత లేదు. ఆందోళనగా ఉన్నాడు.

శశాంక్ ఆయనను చూసి నవ్వాడు. అతడికి ధీమా ఇస్తున్నట్టుగా

'వసంతను రక్షించడానికిప్పుడు పచ్చటి పదెకరాల పొలం కావాలి' అన్నాడు !!

✷✷✷